

Gent, 6 december 2011

x / y

(...)

Beoordeling

De vaststelling van de toepasselijke sector

Vermits de geïntimeerde niet voor de uitgebreide meetmethode (met concrete metingen- en bemonsteringen) heeft gekozen, valt zij onder de forfaitaire methode waarbij de vervuiling wordt bepaald op basis van coëfficiënten die door de technische diensten zijn vastgesteld als eigen voor de verschillende sectoren waarin bedrijven worden ingedeeld. Zoals blijkt uit bijlage I bij de wet van 26 maart 1971 -op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging (hierna: 'de wet'), zijn er meerdere sectoren die met '*metaal*' verband houden met name:

- sector 15: galvaniseerfabrieken;
- sector 23: ijzerbeitsserijen;
- sector 32: metaalindustrie (mechanisch bewerken, verzinken en non-ferro beitsen)

en

- sector 33: metallurgische industrie.

Voor al deze sectoren geldt dat de grondslag waarop de berekeningscoëfficiënt C1 betrekking heeft, bestaat uit '*1 m³ gebruikt water*'.

Daarnaast is er ook nog de sector 10: destructiebedrijven. Voor die sector bestaat de grondslag voor coëfficiënt C1 uit '*1.000 kg bruto gewicht te destructeren materiaal*', Het is duidelijk dat de geïntimeerde niet valt onder de sectoren 15, 23 en 33, nu het gaat om specifieke activiteiten die door de geïntimeerde niet worden uitgeoefend (galvaniseren is het bedekken van metaal langs elektrochemische weg; beitsen is metaal van een laag ontdoen door onderdompeling in zuur; metallurgie is metaal winnen uit een erts; bron: van Dale, Groot Woordenboek der Nederlandse Taal, van Dale Lexicografie, Utrecht-Antwerpen, 13de ed., 1999). Nochtans kan door vergelijking van de verschillende coëfficiënten van de onderscheiden sectoren een beeld gevormd worden van de mate waarin de sector 32 - die volgens de appellante toepasselijk is - meer of minder vervuילend geacht wordt te zijn. Het hof stelt vast dat er geen verschillen zijn in coëfficiënten C2 (zware metalen) en C3 (nutriënten), deze bedragen steeds respectievelijk 0,023 en 0,009. Er is slechts verschil voor de coëfficiënt C1 die slaat op zuurstofbindende stoffen en zwevende stoffen (in water). Galvaniseerfabrieken en ijzerbeitsserijen hebben dezelfde coëfficiënten C1, namelijk 0,04. Metallurgische industrie heeft (slechts) een C1 van 0,010. Sector 32, '*metaalindustrie (mechanisch bewerken, verzinken en non-ferro beitsen)*' heeft een C1 van 0,028. Daar staat tegenover dat voor sector 55 '*Niet hoger vermelde bedrijfsactiviteiten*' alleen de C3 gelijk is (nl. 0,009), terwijl de C1 (zuurstofbindende en zwevende stoffen) 0,015 bedraagt en de C2 (zware metalen) slechts 0,001 bedraagt.

Om uit te maken of een bedrijf onder een welbepaalde, specifieke sector valt, moeten zo objectief mogelijke aanknopingspunten voorhanden zijn om de activiteiten van het bedrijf in verband te brengen met de sector. Daartoe is in het bijzonder de omschrijving van de sectoren dienstig zoals weergegeven in de tabel die bijlage I bij de wet vormt. Daarnaast kan ook de vergelijking van de coëfficiënten van de in overweging te nemen sectoren in aanmerking komen. Nochtans is het niet verantwoord om zonder meer te kiezen voor de sector die *'het meest in de buurt komt'*, maar in wezen niet voldoende overeenstemt wat de aard en de vervuilingsgraad betreft om de enkele reden dat de restsector (sector 55) een te lage waarde zou opleveren. Voor het heffen van een belasting moet immers voldoende grondslag terug te vinden zijn in de wet. Het principe dat de belasting zich moet enten op de werkelijkheid (hier de werkelijke vervuiling) kan, zelfs in een forfaitair systeem (ook al laat dat toe dat niet de exacte vervuiling belast wordt, met name omdat de belastingplichtige zelf niet het nodige doet om de exacte vervuiling te kunnen belasten, meer bepaald door voor de uitgebreide methode te opteren) niet zover strekken dat een belastingregime wordt toegepast zonder dat daarvoor voldoende steun te vinden is in de wettekst (hier; de bijlage bij de wet); dit is niets anders dan een toepassing van het legaliteitsbeginsel, neergelegd in artikel 170 GW. Daarbij geldt bovendien dat sector 55 een *'restsector'* is en niet (meer specifiek, zoals de appellante het voorstelt) een sector van *'gewone handelsactiviteiten'*. Vermits sector 55 genoemd wordt *'Niet hoger vermelde bedrijfsactiviteiten'* moet de appellante erkennen en aanvaarden dat er bepaalde bedrijfsactiviteiten bestaan die niet in de hoger in de tabel genoemde sectoren genoemd en bedoeld zijn. Ook dat is een toepassing van het legaliteitsbeginsel.

De geïntimeerde kan van haar kant niet gevolgd worden in haar stelling dat het regenwater dat op het in openlucht gestapelde schroot valt, niet als *'gebruikt water'* zou mogen worden beschouwd. Zoals de appellante aanvoert, heropent de geïntimeerde daarmee opnieuw een discussie die in de rechtspraak is beslecht: ook neervallend regenwater dat neervalt op vervuilde bedrijfsterreinen (zoals hier) valt onder de afvalwaterstroom. In elk geval kan de geïntimeerde dit argument niet nuttig aanwenden om niet onder sector 32, maar onder sector 55 ingedeeld te worden, vermits ook voor sector 55 de grondslag voor de berekening van coëfficiënt C1 bestaat uit het volume *'gebruikt water'* en de geïntimeerde niet aanvoert dat het regenwater bij de berekening zou moeten weggelaten worden.

Concreet toegepast op het geval van de geïntimeerde kan het hof slechts vaststellen dat zij zich er ten onrechte op beroept dat zij in hoofdzaak slechts metalen *'verhandelt'* en dat het gedeelte van haar activiteiten dat als *'mechanisch bewerken van metaal'* kan worden aangezien, slechts bijkomstig is.

Uit de door de geïntimeerde zelf voorgelegde brochure (haar stuk 14 *'publiciteitsfolder'*) blijkt dat de betreffende site, namelijk deze in L. (te onderscheiden van deze in M. waar de afdeling *'nieuw ijzer'* gevestigd is), de afdeling recyclage uitmaakt. Onder de titel *'introductie'* staat: Op onze site te L. accepteren we allerlei soorten ferro en non-ferro metaalafval. Deze verwerken we tot ovenklare producten, waarmee we grote Belgische en internationale staalfabrieken bevoorraden.

Verder in de brochure wordt onder de titel *'verwerking'* verduidelijkt dat er drie soorten van verwerking kunnen onderscheiden worden:

1. De schaarinstallatie verkleint alle zuiver ijzerschroot tot ovenklare lengtes.
2. In de afdeling *'depollutie'* worden autowrakken ontdaan van alle vloeistoffen om ze klaar te maken voor vermaling,
3. De schredderinstallatie vermaalt gemengde metaalsoorten, containerparkschroot en autowrakken tot zuivere, secundaire grondstoffen.

Daarnaast heeft de geïntimeerde ook nog een mobiele afdeling voor het afbreken en opruimen van stalen constructies, machines, ovens, enz.

Voor het hof is het duidelijk dat de geïntimeerde op de betreffende site meer doet dan alleen sorteren en stapelen van oude metalen. Het sorteren gebeurt in eerste instantie om zoveel mogelijk zuivere metaalsoorten bijeen te kunnen brengen, maar het finaal doel is, zowel voor zuiver metaalschroot als voor gemengd metaalschroot, om verkoopbare grondstoffen te kunnen afleveren die opnieuw in de

industrie of nijverheid kunnen worden gebruikt. Om die verkoopbare producten te maken, moet de geïntimeerde het schroot onmiskenbaar '*bewerken*' (knippen, in repen snijden (= '*shredderen*'), vermalen en - zoals uit haar milieuvergunning blijkt - ook persen).

Zoals de appellante terecht laat opmerken zijn die bewerkingsprocessen precies hoogst relevant ten aanzien van de vervuilingsgraad van haar bedrijf, met name doordat het knippen, in repen snijden en vermalen van de metalen kleine partikels losmaakt die met het regenwater afgevoerd worden. Het gaat met andere woorden om een soort bewerking van metalen die een aanzienlijke coëfficiënt C1 (waaronder '*zwevende stoffen*') verantwoordt.

Ook pertinent is de opmerking van de appellante dat uit de milieuvergunning van de geïntimeerde blijkt dat zij zware metalen loost en zelfs de twee soorten die zelfs in geringe concentratie toxisch zijn, namelijk cadmium en kwik, waarvoor de overheid het om die reden nodig vond om de toegelaten emissiegraad lager te stellen dan wat de geïntimeerde had voorgesteld. Dat bevestigt voor het hof dat de bedrijfsactiviteiten van de geïntimeerde ook wat de coëfficiënt C2 betreft aansluiten bij de bedrijven die voor ogen moeten zijn gehouden bij het vastleggen van de sector 32 '*metaalindustrie*'.

Tegen die achtergrond is de vaststelling dat in een studie van de Commissie Integraal Waterbeleid de bedrijven met NACE-code 51 (waaronder de geïntimeerde valt) niet onder sector 32 werden ingedeeld, niet relevant. Uit niets blijkt immers dat voor die indeling een toetsing aan de concrete situatie van de betreffende bedrijven zoals dat van de geïntimeerde werd gedaan.

Nu de activiteiten van de geïntimeerde duidelijk onder sector 32 vallen, is er geen twijfel die er toe aanleiding kan geven om voor een gunstiger belastingregime te kiezen (door sector 55 toe te passen).

De geïntimeerde beroept zich ten onrechte op de vaststelling dat een of meer volkomen vergelijkbare bedrijven, zelfs in de jaren waarin de geïntimeerde al in sector 32 werd ingedeeld, nog belast werden in (de gunstigere) sector 55. Afgezien van de vraag of het werkelijk gaat om voldoende vergelijkbare bedrijven, kan het hof daarvan slechts vaststellen dat de appellante voor de behandeling van de geïntimeerde een juiste toepassing gemaakt heeft van de belastingwet en dat de appellante meedeelt dat zij ondertussen ook voor de andere bedrijven de indeling in sector 32 heeft toegepast. De enkele vaststelling dat de appellante voordien ten aanzien van de geïntimeerde en andere belastingplichtigen en ook naderhand nog bij andere belastingplichtigen de wet niet juist heeft toegepast, kan de geïntimeerde het recht niet verlenen op een (aanhoudende) onjuiste toepassing van de wet, De appellante heeft de plicht om de belasting te vestigen in overeenstemming met de wet, Bij de geïntimeerde heeft nooit op enig moment het gewettigd vertrouwen kunnen ontstaan dat zij voor de belasting van het regenwater zou blijven ingedeeld worden in sector 55 nu die indeling, gelet op haar concrete activiteiten, in strijd was met de wet.

Het hoger beroep is dan ook gegrond.

Wat de heffingsverhoging betreft

De heffingsverhoging is berekend op het betwiste gedeelte van de heffing.

Het gaat om een principiële betwisting. Terecht laat de geïntimeerde gelden dat het opleggen van een belastingverhoging (overigens van een aanzienlijk bedrag, namelijk 7.525,39 euro) onverantwoord is wanneer aan de grondslag ervan niets anders ligt dan een principieel meningsverschil. Daar wordt niets van afgedaan door de enkele vaststelling dat niet tijdig op het bericht van rechtzetting was gereageerd. Het opleggen van de concrete belastverhoging blijft onredelijk.

Dat deel van de oorspronkelijke vordering van de geïntimeerde is gegrond.

(...)